

θέσεώς του, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του ὡς λέων τραυματίας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ πλήττων τὸ βῆμα διὰ τῶν πυγμῶν του, ἀνεφώνησε :

«Ποτέ μου δὲν ἤλπιζον νὰ καταλήξετε εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα. Δὲν ἔχετε τί νὰ εἴπητε κατὰ τοῦ πελάτου μου, καὶ ἐπιχειρεῖτε νὰ τον πατάξετε στρέφοντες ἐναντίον μου τὰ κωφὰ ὄπλα σας! Μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἔγινα ἐπιλήσμων τοῦ ὀνόματός μου, διότι κάθημαι ἐν τῇ θέσει ταύτῃ! Καὶ τολμᾶτε νὰ ἐρωτήσετε τὴν συνειδήσίν μου! Ἴδου λοιπὸν σὰς ἀπαντᾶ ἡ συνειδήσίς μου: Μάλιστα! τὰ πάντα ἐγκατέλιπον, τὰ πάντα ἀπηνήθην, τὰ πάντα ἐλησμόνησα ἐλθὼν ἐνταῦθα νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ Ῥοβέρτου Κλαιρφόν, τοῦτο δὲ ἴσα ἴσα εἶνε καὶ ἡ μόνῃ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός του. Ἐγὼ ὁ ὑπερασπιζὼν καὶ προστατεύων αὐτόν, ἐγὼ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρός του, ὁποῖος θὰ ἤμην ἐὰν πράγματι αὐτὸς εἶχε διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα; ὁποῖος θὰ ἤμην. Τὸ αἶσχος καὶ τὸ ὄνειδος αὐτοῦ εἶνε αἰσχρὸς μου καὶ ὄνειδος μου, ἡ δὲ τιμὴ μου εἶνε ἐγγύησις τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀπαξάσασαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἐντεινόμεναι διαβεβαιοῦσιν ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος!»

Μετὰ τηλικαύτης δὲ ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς ἀπήγγειλε ταῦτα ὁ Γεώργιος, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες λημονήσασαι τὰ πάντα, ἔβλεπον μόνον τὸν Γεώργιον, ὀρθιον, μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του, ἀπαστράπτοντα ἐξ ὑπερφρανίας.

Κατὰ τὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα καθ' ἃ διήρκεσεν ἡ ὀμιλία του, ὁ Γεώργιος εἶχε μεταμορφωθῆ. Ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του προκλητικῶς, φαινόμενος ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα, νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἵνα ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

Ἴδὼν δὲ ἀπέναντι του τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων τεταραγμένα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, προεῖδε τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβόν του καὶ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἧτις περιέλαβεν ὄλην τὴν αἰθουσαν εἶπε :

«Νομίζω ὅτι ἀρκοῦσιν ὅσα εἶπα, θὰ εἶνε δὲ ὕβρις πρὸς ὑμᾶς ἐὰν θελήσω νὰ ἐπιμείνω περισσότερον!»

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν τὸ ὑστατον πυροβόλημα τῆς μάχης.

Ὁ πρόεδρος μετὰ προσώπου στυγνοῦ καὶ φωνῆς ψυχρᾶς ὑπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα. Βλέπων δὲ τὴν κατηγορίαν κινδυνεύουσαν, ὑπέβαλεν ὡς ὑστάτην ἐλπίδα, συμπληρωματικῶς καὶ τὸ ζήτημα, ὅτι ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τῶν τραυματίων προήλθεν ὁ θάνατος ἀνευ προθέσεως φόνου. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο προδηλότατα οὐδὲν ἄλλο ἐμαρτύρει ἢ ἐγκαταλείψιν σχεδὸν τῆς ὑποθέσεως.

Τὸ δικαστήριον ἀπεχώρησεν, οἱ ἔνορκοι μετέβησαν εἰς τὸ ἰδιαιτερον δωμάτιον, ὁ κατηγορούμενος ἀπήχθη ἐξω τῆς αἰθούσης καὶ πάντες οἱ παρόντες ἀνηγέρθησαν θορυβωδῶς, χαίροντες ὅτι ἠδύνατο τέλος

πάντων νὰ κινήσῃ τοὺς αἰμωδιῶντας πόδας των.

Πάντες οἱ δικηγόροι ἔσπευσαν πρὸς τὸν Γεώργιον συγχαίροντες, ὁ ἔξοχος μάλιστα ἐκ Παρισίων δικηγόρος διασχίσας τοὺς παρισταμένους ἦλθε καὶ ὠμίλησε φιλοφρόνως πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα κατεπλάγη ἰδοῦσα αἴφνης τοὺς δύο ἀντιπάλους θλίβοντας τὰς δεξιὰς καὶ μειδιώντας.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, Ἀντωνίτσα μου, τοῦ 'μιλεῖ! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι 'πᾶ νὰ τον πνίξῃ ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα του ἔφαλε.

— Λόγια τοῦ ἀέρος, θεία μου...

— Ὅχι δά! δὲν τον ἤκουσες τὸν Γιωργάκην μας; Τί παιδί! ἄ, μὰ νὰ σου εἰπῶ, νὰ τον χαρῆ πού τον ἔχει. Ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἀναπνεύσω. Ἐπίσθη ἡ ἀναπνοή μου... Ἰδρῶνα καὶ ἐξ ἰδρῶνα. Ἀχ! Θεέ μου! δὲν εἶνε τοῦ καθενὸς νὰ συγκινή ἀνθρώπους σὰν καὶ αὐτούς!... Τοὺς εἶδες τοὺς ἐνόρκους;... Ἀ! κόρη μου πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη!

— Περιμένετε δά, θεία μου, καὶ δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη!

— Σῶπα δά καὶ σύ, εὐλογημένη! καὶ εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία; Τότε θὰ εἴπῃ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶνε πωλημένα κρέατα 'ς τὸν Καρβαγάν. Ἀκουσέ μου ἐμένα καὶ τὴ δουλειά σου! ἡ ὑπόθεσίς μας εἶνε φῶς φανερόν.

Ἡ γηραιὰ κόρη ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου, διότι αἴφνης εἶδε τὸν Γεώργιον ἐνωπιόν της. Διαφυγὼν τοὺς θαυμαστάς του ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταμοιβήν του, ἐν βλέμμα τῆς Ἀντωνίας, ἕνα λόγον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΚΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΔ'

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, τὰ ὑπὸ τοῦ Πιεδοῦση ἀνακαλυφθέντα ἔχνη ὑπέσχοντο πολὺ, ἐντεῦθεν ἠδύνατό τις νὰ προῖδῃ μεμακρυσμένας σχέσεις μεταξύ τῶν γενομένων, ἅτινα ἀφηγήθημεν κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ Τολβιάκ.

Ἐν τούτοις τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, τρεῖς ὥρας πρὶν ὁ Ναβάβ ἐξέλιθ ἐφ' ἀμάξης ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὡς νομικοῦ ἀνθρώπου, ὁ Τολβιάκ προέβη παρ' αὐτῷ εἰς διάβημα μεγάλης σημασίας. Εἶχεν ἔλθει, μετημφισμέως εἰς κύριον Χόλτζ, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ πρῶτα αὐτοῦ διαβήματα εἶχον περισσότεραν ἀφ' ὅσων ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ ἐπιτυχίαν, ὅτι ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἀνε-

κάλυπεν ἕνα ἄνθρωπον ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατῴκει εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὅτε δὲ ὁ ἀρχων Ἰνδὸς ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν φρονεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἢ εἰς καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ λοχαγοῦ, ὁ Τολβιάκ ἀπήντησεν ὅτι ἐκλινε νὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι ἔγγραφά τινα τῷ ἔλειπον ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ὅτι ἤλπιζε νὰ προμηθευθῇ αὐτὰ λίαν προσεχῶς.

Μετὰ ταῦτα, ἀπεσῶρή, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανεῖλθῃ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος, καὶ νὰ φέρῃ τὴν φορὰν ταύτην ὀριστικὰς ἀποδείξεις καὶ ἐν ἀκριβὲς τεκμήριον. Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι προσήγγιζε πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ ὅτι τὸ μυστήριον ἐμελλε νὰ διαφωτισθῇ.

Δὲν ἐμάντευε μόνον ἀκόμη τὰ αἷτια, ἅτινα διηθῦνον τὴν διαγωγὴν τοῦ Τολβιάκ.

Μήτοι ὁ ἀνιχνευτὴς ὑπέθεσε ψευδῆ κληρονόμον;

Μήτοι ἐμελλε νὰ κατασκευάσῃ ἀποκρυφα ἔγγραφα ἵνα ὠφεληθῇ αὐτὸς ὁ ψευδὴς κληρονόμος, ἂν οὐχὶ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ, τοῦλάχιστον ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Ναβάβ;

Πρὸ πάντων δέ, μήτοι προὔτιθετο ἀπλῶς μόνον νὰ ὑφαρπάσῃ σημαντικὸν τιμὸν, ὅπως διανείμῃ αὐτὸ μετὰ τοῦ συνηνοῦ του, ἢ μᾶλλον, μήτοι εἶχεν ἄλλους σκοπούς, σχετιζομένους ὅπως δῆποτε μετὰ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ;

Τοῦτο ἦτο τὸ μέγα ζήτημα, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐσκέπτετο ἐπ' αὐτοῦ βαθέως, ὅτε ἤκουσε σημαίνοντα τὸν κώδωνα τοῦ ἐνδιαιτήματός του.

Ἠγέρθη, ἐπορεύθη ἀκροποδητὴ μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἔθεσε τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῶν ὀπῶν, ἀνεωχθεῖσων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἐπισκέπτας, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν πράκτορά του συνοδεύοντα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Κάμπρεμερ.

Ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδέχθη σωρείαν χαιρετισμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἀπὸ μέρους τοῦ ἀγαθοῦ Πιεδοῦση, ὅστις ὑπεκρίνετο φυσικώτατα τὸ πρόσωπον ἀστού, ὀδηγοῦντος φίλον εἰς τὸ γραφεῖον νομικοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὑπεκρίθη τὸ ἰδικόν του, ὅπως ἤθευρε νὰ ὑποκρίνηται ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ προσεκάλεσεν εὐγενῶς τοὺς κύριους τούτους νὰ εἰσέλθωσιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ὀμιλῶν πρὸς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν 29, παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν Κάμπρεμερ.

Χάρης εἰς τὴν πεῖραν του καὶ τὴν ὀξυδερκειαν, δι' ἧς ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισεν, ἤρκει αὐτῷ ἀπλοῦν μόνον βλέμμα ἵν' ἀναγνωρίσῃ πρὸς ποίου εἶδους ἄνθρωπον εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Πιεδοῦσης τῷ εἶχε περιγράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὀδοφύλακος, ἣν δὲν εὗρισκεν ὁμοιάζουσαν.

Ὁ Πιεδούσης τὸν εἶχε παραστήσει ὡς τιμιὸν ἐργάτην, μὲ πρόσωπον γλυκὺ καὶ μὲ ἐξωτερικὸν προζόν. Ἀπ' ἐναντίας δέ, ὁ Κάμπρεμερ, ἐδείκνυε χαρακτηριστικὰ συνεσταλμένα, πρόσωπον σκυθρωπὸν, ὀφθαλμοὺς φλογερούς.

Εἶχεν ἀποτόμους τὰς κινήσεις καὶ φυσιογνωμίαν παροργισμένην.

Ὁ κύριος Λεκὸκ οὐδόλως ἐμέμφθη τοῦ πράκτορός του ὅτι ἔσφαλλεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ὠδήγει, ἀλλ' ὑπόπτειυσεν ὅτι θὰ ἐπῆλθεν ἐπεισοδίῳ τι, καὶ δὲν ἠπατάτο.

Ὁ Πιεδούσης, ἄλλως τε, τῷ ἔρριψε βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινεν: «Ἰπάρχουν νέα», ὅπερ ὅμως δὲν ἐσήμαινεν: «Ἰπάρχει φόβος».

Ἄλλως τε, ἵνα μὴ ἀφήσῃ ἐπὶ πλεόν τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, μόλις ἔλαθε θέσιν πλησίον τοῦ Κάμπρεμερ, πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Βινέ, ἤρχισεν οὕτω:

— Κύριε Βινέ, σὰς τὸ προεἶπα, πῶς θὰ σὰς φέρω ἓνα σύντροφον ποῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σας, γιὰ νὰ εὕρῃ μιὰ κληρονομία. Φαίνεται πῶς δὲν ἦλθε καὶ δι' αὐτὸ μονάχα. Τοῦ συνέβηκε κάτι ἄλλο ποῦ δὲν περιέμενε. Τοῦ πῆραν τὴν μικρὴ... τὴν μικρὴ ποῦ ἤθελε νὰ κληρονομήσῃ...

Ὁσὴν ἰσχύει καὶ ἂν εἶχεν ἐν ἑαυτῷ, ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγγρατήσῃ ἑαυτὸν, καὶ ρίγος τὸν κατέλαβεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, καθότι κατεμέτρησεν ἀμέσως ἅπασαν τὴν σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος, ὅπερ τῷ ἀνήγγελλον.

— Ἐξηγηθῆτε, κύριε, εἶπεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Κάμπρεμερ.

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ μοῦ κλεψαν τὸ παιδί μου εἶμαι ἄν τρελλός. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω εἰς ἐσὰς μήτε εἰς τὴν συνέντευξιν, ποῦ ἔδωσα εἰς τὸν σύντροφον ἐδῶ, ἂν δὲν ἐσυλλογιζόμουν πῶς θὰ ἤμπορέσετε ἴσως νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ εὕρω τὴν Μάρθαν.

— Καὶ ἐσκέφθηκες πολὺ ὀρθά, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης, διότι ὁ κύριος Βινέ ἐργάζεται ἀκόμη καὶ εἰς αὐταῖς ταῖς δουλειαῖς. Σοῦ τὸ εἶπα ἐκεῖ κάτω, στὴν πλατεῖαν τοῦ Σατώ-δ'—Ω, καὶ σοῦ τὸ ξαναλέγω ἐμπρὸς στὸν κύριον Βινέ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη.

— Ὅχι, βέβαια, εἶπεν ὁ νομικὸς ἀνθρωπος, καταγίνομαι εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀναζητήσεων πρὸς τὸ συμφέρον τῶν οἰκογενειῶν, καὶ δὲν ἠμπορούσατε καλλιτέραν ν' ἀποταθῆτε. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μὲ πληροφορήσετε, κύριε, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Πρῶτον ὅμως ἔχω μιὰν ἐρώτησιν νὰ σὰς κάμω. Τὸ παιδί ποῦ ἐχάθη εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔχη δικαιώματα εἰς μιὰν κληρονομίαν;

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς. Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα... ἢ καλλιτέραν, δὲν εἶχα παρὰ ἓνα... διότι τώρα...

— Ἦσυχάσατε, κύριε. Ἰσως δὲν εἶνε τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ φαντάζεσθε.

— Ὅχι, σὰς λέγω ὅτι μοῦ τὴν ἐπῆ-

ραν. Ὁ ὑπαστυνόμος καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ μοῦ ὑποστηρίξῃ πῶς ἤμουν ἀπατημένος... πῶς δὲν ἀρπάζουν ἔτσι μιὰ κόρη ποῦ δὲν ἔχει τίποτε...

— Τοῦ ἀπήντησες ὅτι ἡ ἰδική σου ἦτο ἴσως πλουσία; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ γέρον Λεκὸκ.

— Τί τὸ ὄφελος; θὰ μ' ἐγελοῦσε ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ στείλῃ ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας εἰς ὅλα τὰ περίχωρα. Μοῦ εἶπε μὲ τὴν μεγαλειότερη ἡσυχία πῶς θὰ κάμῃ λόγον εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, καὶ πῶς ὁ Διευθυντὴς θὰ δώσῃ διαταγὰς. Αὐτὸς ἔγεινε χθὲς τὸ βράδυ. Σήμερα ἐξαναπῆγα δυὸ φοραῖς, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἐζήτουσαν καὶ πῶς ἔστειλαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μάρθας εἰς τὴν χωροφυλακίαν... Ναι, καὶ τὸν καιρὸν ποῦ γράφουν μέσα στὰ γραφεῖα, βασανίζουν τὸ παιδί μου, ἠμπορεῖ καὶ νὰ τὸ σκοτώνουν.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν τὴν ἤρπασαν, καὶ μὲ ποῖον τρόπον;

— Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὰς ἑννέα ἀπάνω κάτω τὴν εἶχα συστήσει εἰς μιὰ γειτόνισσα, καὶ ὅταν ἐγύρισα στὸ σπίτι, μοῦ εἶπαν πῶς ἐπῆγε μιὰ γυναῖκα μὲ μιὰ ὠραία ἄμαξα... ἐδιηγήθηκε εἰς ταῖς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ πῶς ἔσπασα τὸ ποδάρι μου εἰς τὸ Σοαζύ-Λεροά, πῶς ἐζήτησα νὰ ἰδῶ τὴν κόρη μου, καὶ πῶς ἐπῆγαινε νὰ τὴν ζητήσῃ... ἐπίστεψαν τὰ λόγια αὐτῆς τῆς κλέφτρας καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ παιδί.

— Ποῖον δρόμον ἐπῆρεν ἡ ἄμαξα;

— Κάθομαι εἰς τὸ βουλευτάρτο τοῦ Νοσοκομείου. Ἀνέβηκε ὡς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔπειτα ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ Σοαζύ. Εἴκοσι ἀνθρώποι τὴν εἶδαν.

— Τότε ἠμποροῦν νὰ εἰποῦν τὸ χρῶμα τῶν ἀλόγων καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἄμαξηλάτου. Αἱ γειτόνισσαί σας ἠμποροῦν καὶ αὐταὶ νὰ εἰποῦν πῶς ἦτο ἐνδυμένη ἡ κυρία, καὶ ποῖαν ἡλικίαν εἶχεν.

— Εἶνε ἀκόμη νέα, καὶ ἐφοροῦσε μιὰ ὠραία τσαλέτα.

— Δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα;

— Ἐ! καὶ ποῖον θέλετε νὰ ὑποπτεύομαι; Μήπως συναναστρέφομαι μὲ κυρίαῖς ποῦ ἔχουν ἄμαξα; Ἡ Μάρθα δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον ἀπὸ μένα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ πέθανε ἡ καυμένη ἡ μάνα της.

— Καὶ μ' ὅλα αὐτά, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἐδοκίμασαν καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ νὰ τὴν ἀρπάξουν. Ἐθυμάσαι, σύντροφε, ποῦ τὴν ἡμέραν ποῦ ἠπιαμε ἓνα ποτῆρι ἐμπρὸς στὴν γρίλια τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου, τὸ παιδί ἀπάντησε μὲ γρη῏α ποῦ ἐζήτησε νὰ τὸ πάρῃ διὰ τῆς βίας;

— Ναι, τὸ θυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, μετὰ πικρίας, καὶ πταίω ἐγὼ ποῦ δὲν τὸ θυμόμουν συχνά. Ἐπρεπε νὰ προσέχω περὶ πολὺ διὰ τὴν Μάρθαν, δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὴν ἀφήσω μονάχη της.

— Ὅταν ἀπουσιάσατε χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶπατε εἰς κανένα ὅτι θὰ μείνετε πολλὴν ὥραν ἔξω; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Εἰς κανένα, ἐκτὸς τῆς γειτόνισσάς

μου, ἡ ὁποία δὲν ἐπῆγε βέβαια νὰ τὸ πῆ. — Ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπετε ποῦ πηγαίνετε;

— Ὅχι. Ἐβγήκα γιὰ νὰ κάμω μιὰ δουλειά, ποῦ ὁ σύντροφός μου μ' ἐσυμβούλευσε, καὶ δὲν ἤθελα νὰ κάμω λόγον δι' αὐτὸ εἰς κανένα ἀπολύτως. Ἐπῆγα στὴν Βουλῶνν νὰ ἰδῶ μιὰ κυρία Λεκόντ, ποῦ τὸ ὄνομά της εἶνε γραμμένο μέσα στὰ χαρτιὰ τῆς κληρονομίας.

— Ἡθέλατε βέβαια νὰ μάθετε ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος;

— Μάλιστα, καὶ τώρα τὸ ξέρω. Ἡ κόρη τῆς κυρίας αὐτῆς εἶνε συγγενῆς τῆς Μάρθας μου. Φαίνεται πῶς γι' αὐτὸ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ αὐτὴν χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ἰδία ὥρα ποῦ ἀρπάζαν τὴν Μάρθαν.

Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην ὁ κύριος Λεκὸκ ὠχρίασεν, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅστις ἠγνοεῖ εἰσέτι αὐτὴν, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξιν ἣν τῷ προῦξένησεν.

ΚΕ'

Μανθάνων ὅτι ἀπεπειράθησαν ν' ἀρπάξωσιν τὴν μνηστὴν τοῦ Λουδοβίκου, ὁ κύριος Λεκὸκ τοσοῦτον ἐταράχθη, ὥστε μετὰ δυσκολίας συνῆλθεν.

Ἐδοκίμαζε συγκίνησιν, πρὸς τὴν ἀνεμιγνύετο αἰσθημα ὁμοιάζον πρὸς χαρὰν.

Αἱ δύο ἀπόπειραι, ἐνεργηθεῖσαι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἐπὶ δύο κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ, ἐπεβεβαίουν ἅπαντα τὰ προαισθήματα τοῦ γέροντος ἀνιχνευτοῦ, καὶ ἐνεθάρρουν αὐτὸν ἵνα ἐγκαρτερῆσῃ ἐν τῇ ἠκολούθει ὁδῷ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤδη ἠγείρετο γωνία τις τοῦ πέπλου, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μυστηριώδη δεσμόν, ὅστις συνέδεε τὰ κακουργήματα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ μετὰ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν.

Ἐν τούτοις τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ εἶχε διὰ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ ὑπερενίκησε ταχέως, καὶ συνεπῶς ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι συνέβη εἰς Βουλῶνν.

— Ἀπεπειράθησαν, λέγετε, νὰ ἀρπάξουν αὐτὴν τὴν δεσποινίδα; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας, ἀλλὰ... δὲν ἐπέτυχον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ὅχι. Εὐτυχῶς εὐρέθηκα ἐκεῖ... στὸ δρόμο... ἐμπρὸς στὴ μικρὴ πύρτα τοῦ κήπου, ποῦ τὴν εἶχαν τραβήξῃ... Ἐπεσα μὲ ταῖς μπαστουναῖς ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς δυὸ κακούργους... Τὸν ἓνα τὸν ἐμισσοκότωσα, ὁ ἄλλος ἔφυγε...

— Τότε, ἡ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν ἔπαθε κανὲν κακόν;

— Κανένα, καὶ μάλιστα τὸ πῆρε αὐτὸ μὲ μιὰ γενναϊότητα ἔκτακτη. Μοῦ ἐμπόδισε νὰ εἰπῶ τίποτε εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία μ' ἐδέχθηκε πολὺ καλά, καὶ ἡ ὁποία ἀπάντησε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς ὅ,τι τὴν ἐρώτησα. Ἀναγνωρίζει τὴν Μάρθαν ὡς ἐξαδέλφην τῆς κόρης της, καὶ μὲ ἐπαρακάλεσε μάλιστα νὰ τῆς τὴν πᾶγω.

Προφέρων τὸ ὄνομα τῆς Μάρθας, ἦν ἀπόλεσεν, ὁ Κάμπρεμερ ἐλησμόνησε ταχέως τὴν ἐπίσκεψίν του πρὸς τὴν κυρίαν Λεκόντ, καὶ λέγει βιαίως :

— Ἀλλὰ δὲν ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ 'κεῖνο ποῦ ἔκαμα στὴν Βουλώνην. Ἦλθα γιὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν 'μπορεῖτε νὰ φροντίσετε νὰ εὑρετε τὴν κόρην μου.

Ἐπειδὴ δ' ὁ ὑποτιθέμενος κύρ Βινέ οὐδόλως ἐσπευδε ν' ἀπαντήσῃ, προσέθεσεν :

— Τὸ 'ξέρω πῶς θέλετε νὰ πληρωθῆτε καὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ ἔχω χίλια φράγκα οἰκονομίαις, καὶ θὰ σὰς τὰ δώσω μ' εὐχαρίστησί μου ἂν μοῦ τὴν εὑρετε.

— Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου ὅταν τὴν εὑρω.

— Ἐλπίζετε λοιπὸν νὰ τὴν εὑρετε ; ἀνέκραξεν ὁ Κάμπρεμερ.

— Χωρὶς ἄλλο. Δὲν ἀναλαμβάνω ποτὲ ὑπόθεσιν ὅταν ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ. Μόνον δὲν θὰ ἐνεργήσω παρὰ ὑπὸ δύο ὅρους.

— Ὅπως θέλετε.

— Μὲ συμφωνίαν, πρῶτον, νὰ μὴν εἰπῆτε εἰς κανένα ὅτι ἐργάζομαι διὰ σὰς. Ἐκάμετε καταγγελίαν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, καὶ ἔχει καλῶς. Ἡ μεσολάβησις τῆς ἀστυνομίας δὲν δύναται παρὰ νὰ σὰς εἶνε ὠφέλιμος, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ ἐργάζομαι μαζὺ τῆς. Θὰ μὲ στενοχωρῆ καὶ θὰ τὴν στενοχωρῶ.

Οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ εὑρεθῆ εἰς συναγωνισμὸν μετὰ τῆς ἀστυνομίας, ἥτις, ἐκ φύσεως οὐσα περιέργως, ἠδύνατο νὰ διανοηθῆ ἵνα προβῆ εἰς ἐρεῦνας περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κυρίου Βινέ.

— Ἐρχομαι εἰς τὸν δεύτερον ὅρον, ἐπανέλαβεν. Ὁ ὅρος αὐτὸς εἶνε ὅτι θὰ μὲ βάλετε εἰς θέσιν νὰ ἐνασχοληθῶ ταύτοχρονως καὶ διὰ τὴν κληρονομίαν, ἥτις θ' ἀνήκει εἰς τὴν κόρην σας, ἂν δυνηθῶμεν ν' ἀποδείξωμεν τὰ δικαιώματά τῆς.

— Μάλιστα, καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ μετὰ τινος πικρίας. Θέλετε νὰ μὴ χάσετε τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἔμεινε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἂν ἐπιτύχαινε. Τὸ λοιπὸν ! μὴ φοβασθε. Θὰ σὰς πῶ ὅ,τι 'ξέρω.

— Ἀπατάσθε, ἀγαπητέ μου κύριε. Ἐὰν ἐπιθυμῶ ν' ἀναλάβω τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διότι, κατὰ τὴν ιδέαν μου, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον μέσον διὰ νὰ εὑρωμεν τὴν κόρην σας. Δὲν τὴν ἤρπασαν παρὰ διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ λάβῃ κληρονομίαν, ἢ ὁποῖα τῆς ἀνήκει, ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι τὴν ἤρπασαν ἠμποροῦν νὰ εἶνε καὶ αὐτοὶ κληρονόμοι, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ σφετερισθῶν αὐτὴν τὴν περιουσίαν.

— Ἄπορεῖ νὰ ἔχετε δίκην, εἶπε θλιβερῶς ὁ Κάμπρεμερ, ἀλλὰ τότε εἶνε χειρότερα. Οἱ ἀθλιοὶ αὐτοὶ δὲν θὰ σταματήσουν καὶ ἐμπρὸς στὸν φόνον διὰ ν' ἀπαληθοῦν ἀπὸ τὴν Μάρθαν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπανέλαβε μετὰ πρᾶτης ὁ κύριος Λεκόντ, δὲν πρέπει

πάντοτε νὰ συλλογίζεται κανεὶς τὸ χειρότερον. Ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω, καὶ τὰ πράγματα θὰ προχωρήσουν καλλίτερα ἀφ' ὅσον φανταζέσθε, τὸ ἐλπίζω εἶμαι σχεδὸν βέβαιος. Ἐὰν ἔχετε πάντοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὰ συμφέροντά σας, εὐαρεστηθῆτε, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ μοῦ δείξετε τὰ ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεσθε διὰ νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ κόρη σας κληρονομεῖ.

— Τὰ ἔγγραφα ; Ἐκεῖνα ποῦ ἔχω δὲν φανερώουν καὶ μεγάλα πράγματα. Ὁ σύντροφος ποῦ μ' ἔφερον ἐδῶ θὰ σὰς εἶπε δι' αὐτά. Εἶνε ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖον ἢ μακαρίτισσα ἢ πενθερά μου ἀφῆσεν εἰς τὴν γυναῖκά μου μ' ἕνα σωρὸν ἄλλα χαρτιά, καὶ δὲν θὰ εἶδιν ποτὲ προσοχὴν εἰς αὐτά, ἂν ἕνα πρόσωπον ποῦ τὸ ὄνομά του θὰ σὰς τὸ εἶπεν ὁ σύντροφος, δὲν ἐρχόταν τὸν περασμένον χειμῶνα νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ ἕνα μακρυνὸν συγγενῆ τῆς Μάρθας, ὁ ὁποῖος, καθὼς αὐτὸς ἔλεγε, θὰ τῆς ἀφῆσε μεγάλην περιουσίαν... ἕνα πρόσωπο, ποῦ δὲν τὸ 'ξανάιδα ἄλλο, ἂν καὶ ἐπῆγα πολλὰς φορὰς ζητῶντάς τον στὸ σπίτι του...

— Ἐχεις μαζὺ σου αὐτὸ τὸ χαρτί ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, ἀνερευνῶν τὰ θυλάκιά του. Νά τα. Πάρετε καὶ φυλάξετέ τα γιὰ νὰ τὰ παρατηρήσετε. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται, διότι ἐγὼ δὲν συλλογίζομαι παρὰ πῶς νὰ εὑρω πάλιν τὴν Μάρθαν μου.

— Θὰ τὴν εὑρωμεν, καθὼς καὶ τὴν κληρονομίαν, ἀπήντησεν ὁ γέρον Βινέ, ὅστις ἐσπευσε νὰ τοποθετήσῃ ἐν τῷ χαρτοφυλάκιῳ του τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ὁ ὁδοφύλαξ τῷ εἶχε δώσει.

Ταυτοχρονως ἐγείρεται ἵνα δείξῃ εἰς τὸν πελάτην του ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἐτελείωσεν.

Ἐσπευδε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἔγγραφο, ἔνθα εὐρίσκετο ἴσως γεγραμμένη ἢ λύσις τοῦ αἰμοσταγοῦς αἰνίγματος, ὅπερ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ λύσῃ.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἠννόει τὰ πάντα ἐν ὀλίγοις, παρετήρησεν ὅτι ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ δὲν εἶχε νὰ ἐρωτήσῃ πλέον τὸν ὁδοφύλακα.

Εἶχεν ἄλλως τε διαγεγραμμένον τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, καὶ εἶχε συμφωνηθῆ μετὰ τοῦ κυρίου Λεκόντ καὶ αὐτοῦ ὅτι ἅμα ἤθελε λῆξαι ἢ συνεδρίασις, θὰ ἐξήρχετο μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θ' ἀπεχωρίζετο ὀλίγον ἀργότερον, καὶ θὰ ἐπανήρχετο ἐπιδεξίως εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἔνθα θ' ἀνελάμβανε τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀσιανοῦ οἰκονόμου, τοῦ Ναβάβ, ἔχοντος ἀνάγκην αὐτοῦ νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸ θέατρον. Ὅθεν δὲν ἐζήτησε νὰ κρατήσῃ τὸν πτετέρα τῆς Μάρθας, καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ, μηδὸλως παραλείψας νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τὸν νομικὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ὑποτιθέμενος γέρον Βινέ συνώδευσεν αὐτοὺς μέχρι τῆς θύρας, δεκά δὲ λεπτά βραδύτερον ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἔσβεσε τὰ φῶτα.

Ὅσῃν καὶ ἂν εἶχεν ἐπιθυμίαν ἵνα λάβῃ γινῶσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἀφεθέντος ἐγγράφου, ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, καὶ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς ὦραν, καθ' ἣν θὰ ἦτο μόνος ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ βουλευθάρῳ ὠραίου ἐνδικοιτηματός του.

Ὅυτε στιγμὴν εἶχε ν' ἀπόλεσῃ ὅπως καταστῆ ἐκ νέου ἀρχῶν τῆς Βαχώρας, καθόσον αἱ ὦραι πᾶσαι τῆς ἐσπέρας τοῦ ἦσαν ἀπασχολημέναι.

Ἄφαιρεται νὰ θεαθῆ ἐν τῷ θεωρεῖῳ του εἰς τὸ Νέον Μελόδραμα, ἔνθα τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἐδίδετο ἐκτάκτως εὐεργετικὴ παράστασις πρὸς ὄφελος ξένου ἠθοποιοῦ.

Ὁ Τολβιὰκ καὶ ἡ Ἀραβέλα εἶχον ἀναγγεῖλαι ὅτι θὰ παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ὁ δὲ κύριος Λεκόντ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὅθεν μόλις τῷ ἔμεινεν ὁ καιρὸς ἵνα προετοιμασθῆ, ἐγνώριζε δὲ ὅτι ὁ ἐφευρετικὸς Πιεδούσης θὰ εὐρίσκε τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγῇ ταχέως τοῦ συντρόφου του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐνδικοιτημα σχεδὸν τόσον ταχέως ὅσον καὶ ὁ αὐθέντης του.

Ὁ κύριος Λεκόντ διέβη ἐν τούτοις ἀνευ θορύβου, καὶ εἰσῆλθεν ἀνευ ἐπεισοδίου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, ἣν ἐσπευσε νὰ διέλθῃ ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀμαξάν του.

Ἐφθασεν ἀνευ κωλύματος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν βουλευθάρτον, ἔνθα ἐπανεῦρε τὸν φίλον τοῦ Πήγασῃ καθήμενον, μετὰ τὴν μάλιστα εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ ἠνιόχου.

Τὸ πρῶτυπον τοῦτο τῶν ἠνιόχων δὲν εἶχεν ὑποκύψει εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν περίξ οἰνοπωλείων, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ μέρος ἐσυχνάζετο ὀλίγον, οὐδεὶς δ' εὐρέθη ἐκεῖ ἵνα ἰδῇ τὸν νομικὸν ἄνθρωπον τῆς ἀδιεξόδου, εἰσερχόμενον ἐντὸς τῆς ὠραίας ταύτης ἀμαξῆς.

Καθ' ὁδὸν προέβη, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς τὴν μεταμόρφωσίν του.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ὁ γέρον Βινέ δὲν ὑρίστατο πλέον, ὁ δὲ ἀρχῶν τῆς Βαχώρας ἐνερανίσθη μεγαλοπρεπέστερος παρὰ ποτε εἰς τοὺς ἰκέτας, οἵτινες ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ ἐνδικοιτηματόν του.

Ἐξ αὐτῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ οἰκονόμος του δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει, ἐγίνωσκεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε πολὺ, καὶ ἠδύνατο ἀνευ αὐτοῦ νὰ μελετήσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἀφεθὲν ἔγγραφο.

Ἀμα ἔμεινε μόνος, ἐκάθησε πρὸ τραπέζης φωτιζομένης ὑπὸ δύο κηροπηγῶν μετὰ πολλὰ κηρία, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν πολυτίμον χαρτῆν.

Ἦτο μέγα φύλλον κίτρινον καταστᾶν ἐκ τῆς πολυκαυρίας, καὶ γεγραμμένον διὰ γραφῆς τοσοῦτῳ μᾶλλον ἥκιστα εὐαναγνώστου, καθόσον ἡ μελάνη εἶχεν ἐξασθενήσει πολὺ.

Ἐν κεφαλίδι, ὁ κύριος Λεκόντ ἀνέγνω κατὰ πρῶτον τὰς ἐξῆς γραμμάς, αἵτινες

εφαινότο χαρᾶσθαι ὑπὸ τρεμούσης χειρός :

« Περιμένουσα ν' ἀποθάνω ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμῆν, ἀφίνω εἰς τὴν θυγατέρα μου Αἰκατερίνην τὰς ἀκολούθους σημειώσεις, ἐλπίζω δὲ ὅτι αἱ σημειώσεις αὗται θὰ χρησιμεύσωσιν ἡμέραν τινὰ εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὰ τέκνα τῆς, ὅπως σώσωσι λείψανά τινά τῆς παρουσίας τῆς οἰκογενείας μας, παρουσίας, τὴν ὁποίαν ὁ πολὺκλαυστος πατήρ μου εἶχε δυστυχῶς ὑποθηκεύσει εἰς Ἄγγλους τοκογλύφους.»

Ἐφερὲν ὑπογραφήν: « Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν, γυνὴ Γκισάρ, καὶ ἦτο χρονολογημένον ἐκ τῆς Ἀμπεβίλλης τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1838.

Εἶπετο εἶτα πέναξ, ὅστις κατέταττε χωριστὰ καὶ παραλλήλως τοὺς διαφόρους κλάδους, ἐξεληθόντας ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ.

Ἐπῆρχον πέντε τοιοῦτοι, ἀνωθι τῶν ὁποίων ἦτο γεγραμμένον μεγάλοις γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ κοινοῦ γεννήτορος:

« Μαυρίκιος - Δαυίδ Ὁ-Σολιβάν, εὐγενῆς Ἰρλανδὸς ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ »

Τὸ ὄνομα καὶ οἱ τίτλοι οὗτοι συνοδεύοντο ὑπὸ τῆς ἀκολουθοῦ μνείας :

« Γεννηθεὶς τὸ 1759, ἐν Δουβλίνω, ἀποβιώσας ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει τὴν 25 Δεκεμβρίου 1810, ἀφήσας ἐκ τῆς πολυκλαύστου μητρὸς μου, ἥτις πρὸ ἑξ μηνῶν προηγήθη αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον, πέντε τέκνα τ' ἀκόλουθα :

» 1ον Ἰάκωβος-Πατρίκιος Ὁ-Σολιβάν, γεννηθεὶς τῷ 1780, ἀνεχώρησε τῷ 1799 διὰ τὸν Καναδᾶ μὲ βᾶθμὸν δοκίμου, μετέβη κατόπιν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπουθεν οὐδέποτε, ἐν γνώσει ἐμοῦ, ἐπανήλθεν.

» 2ον Ἄννα Ὁ-Σολιβάν, γεννηθεῖσα τῷ 1790, ἐννεμφεῦθη τῷ 1805 τὸν Ζὸν Σλούθ, καὶ ἀπέθανε τῷ 1809. Ἡ Ἄννα, μεγαλειτέρα ἀδελφὴ μας, ἔσχε μετὰ τοῦ Ζὸν Σλούθ μίαν θυγατέρα, Ἰουλίαν, γεννηθεῖσαν τῷ 1806, ἥτις θυγάτηρ ὑπανδρεύθη εἰς Λονδίον, τῷ 1821 τὸν Οὐίλιαμ Νέσλεϋ, καὶ ἀπέθανε τῷ 1828, ἀφεῖσα μίαν θυγατέρα, Σοφίαν Νέσλεϋ γεννηθεῖσαν τῷ 1822.

3ον Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν. Εἶμαι ἐγώ. Ἐγεννήθη τῷ 1798. Εὐρεθεῖσα δὲ ἀνευ πόρων κατὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων μου μὲ κατέταξαν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν εἰς τὸ καθολικὸν Ἰνστιτούτον τοῦ Δουβλίνου, καὶ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐτοποθετήθη ἐν τινι ἐμπορικῇ οἰκίᾳ εἰς Ἀμπεβίλλην τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ὑπανδρεύθη τῷ 1816, μεθ' ἐνός ὑποεπιστάτου ἐργοστασίου, τοῦ Πέτρου Γκισάρ, τὸν ὁποῖον ἀπώλεσα δύο ἔτη μετὰ ταῦτα. Ἐμείνα χῆρα μετὰ μιᾶς θυγατρὸς, τῆς Αἰκατερίνης, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ἐντός ὀλίγου νὰ ὑπανδρεύσω μεθ' ἐνός νέου ἀξιολόγου, ὅστις ἐργάζεται εἰς ἐν νηματουργεῖον, καὶ ὀνομάζεται Ἰωάννης Βερνιέ.

» 4ον Γεωργία Ὁ-Σολιβάν, ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο μικροτέρων ἀδελφῶν μου, γεννηθεῖσα τῷ 1801. Ἦλθεν εἰς Γαλλίαν δύο μετ' ἐμὲ ἔτη, μοὶ εἶπον δὲ ὅτι ὑπανδρεύθη τῷ 1818, εἰς Παρισίους μεθ' ἐνός

ὑπαλλήλου ὀνόματι Λεκόντ. Ἐμαθον ὅτι ἐγέννησεν ἕνα υἱόν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ποτὲ νὰ μάθω τί ἀπέγεινε ὁ υἱὸς αὐτός.»

Διὰ πρώτην φοράν, ἀφότου ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ μετὰ προσοχῆς τὸν τοσοῦτον ἀπλοϊκῶς συντεταγμένον πίνακα τοῦτον, ὁ κύριος Λεκόντ διέκοψε τὴν μελέτην, εἰς ἣν εἶχεν ἀποδοθῆ, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται μεγαλοφῶνως :

— Ὁ υἱὸς αὐτός εἶνε ὁ πατήρ τῆς Θηρεσίας, ὅπως εἶπε αὐτὸ ἡ κυρία Λεκόντ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐργάτην. Αἱ χρονολογίαι ἀναφέρονται ἀκριβῶς. Ὁ Λεκόντ ἐγεννήθη τῷ 1820, ἐννεμφεῦθη τῷ 1855 καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν τῷ 1869. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε. Ἡ Θηρεσία ἐγεννήθη τῷ 1857, εὐρίσκεται δὲ νὰ εἶνε μικρὰ ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατήρ αὐτῆς ἦτο ὁ γνήσιος ἀνεψιός. Εἶνε λοιπὸν κατὰ ἕνα βαθμὸν πλησιέστερα συγγενῆς ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Κάμπρεμερ. Τὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον κρατῶ, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1838 καὶ σταματᾷ εἰς τὴν Αἰκατερίνην Γκισάρ, ἀνεψιὰν τοῦ λοχαγοῦ, ἡ ὁποία τὸ ἴδιον ἔτος ἐννεμφεῦθη κάποιον Ἰωάννην Βερνιέ. Ὁ δὲ Πιεδούσης, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Κάμπρεμερ, μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι αὐτὴ ἡ Αἰκατερίνη Γκισάρ, καταστᾶσα ἐκ τοῦ γάμου αὐτῆς Αἰκατερίνη Βερνιέ, ἔτεκε μίαν θυγατέρα, ὀνόματι Παυλίαν, ἡ ὁποία ἐννεμφεῦθη τὸν Κάμπρεμερ, καὶ ἀπέθανεν, ἀφήσασα εἰς αὐτὸν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤρπασαν. Τὸ παιδίον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν τρίτην γενεάν, καὶ συνεπῶς εἶνε ἐξ ἀνεψιάς ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ.

Θεὸς οὕτω τὰς πρώτας βάσεις τοῦ συλλογισμοῦ του, ὁ κύριος Λεκόντ ἐζήτησε νὰ ἐξάξῃ ἐξ αὐτοῦ συμπέρασμα τι.

— Ἐὰν παραδεχθῶμεν, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀρπαγὴ τῆς μικρᾶς κόρης καὶ ἡ κατὰ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ ἀπόπειρα ἔχουσιν ἕνα καὶ μόνον αὐτουργόν, αὐτὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ κληρονόμος ἄλλου κλάδου, κληρονόμος μακρυνοῦ ἀπ' αὐτῶν βαθμοῦ, καὶ συνεπῶς ἐνδιαφερόμενος νὰ τὰς ἐξαφανίσῃ. Ἄλλ' ἔχω ἀκόμη νὰ ἐξετάσω ἕνα κλάδον. Ἄς ἴδωμεν τὴν σημείωσιν ἡ ὁποία ὑπάρχει ἐπὶ τῆς μικροτέρως ἀδελφῆς.

Καὶ ἐπνευλαθὼν τὸ ἔγγραφο, ὅπερ εἶχεν ἐναποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνέγνω :

« Ὦν Ἐλένη Ὁ-Σολιβάν, ἡ νεωτέρα τῶν ἀδελφῶν μου, γεννηθεῖσα τῷ 1810. Ἡ μήτηρ μας ἀπέθανε κατὰ τὸν τεκετὸν αὐτῆς, καὶ δὲν τὴν εἶδον ποτὲ παρὰ εἰς τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν τῆς. Αὕτη ὑπῆρξεν ἀκόμη δυστυχέστερα ἐμοῦ, διότι περιέστη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γείνη κωμῶδος εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Παριστάνει μὲ τοὺς θιάσους τῶν ἐπαρχιῶν, πρὸ μικροῦ δ' ἐννεμφεῦθη ἕνα ἠθοποιόν, ὀνόματι Χάρρυ Φασίτ.»

— Φασίτ ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόντ. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς !

ΚΖ'

Ἡ ἐκπληξίς, ἣν ἠσθάνθη ὁ κύριος Λεκόντ μετεβλήθη πάραυτα εἰς χαρὰν.

Οὐδόλως περιέμενε νὰ κάμῃ τοιαύτην ἀνακάλυψιν, ἥς κατενόει ἀπασαν τὴν σπουδαιότητα.

Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβκλὲτ δολοφονηθεῖσα γυνὴ ὀνομάζετο Μαρία Φασίτ.

Ἦτο λίαν πιθανὴ ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὕτη ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἐλένης Ὁ-Σολιβάν, τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ, συζευθείσης κάποιον Χάρρυ Φασίτ, πλάνητα ἠθοποιόν.

Ἐὰν δ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο πραγματικότης, τὸ πᾶν διευκρινίζετο, τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο.

Ἡ Μαρία Φασίτ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἦτο βεβαίως ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ, καὶ συνεπῶς, ἡ μόνη κληρονόμος αὐτοῦ.

Ἡ Θηρεσία Λεκόντ, ἀνεψιὰ ἐξ ἀνεψιοῦ, ἤρχετο κατόπιν, μετὰ δὲ τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, ἤρχετο ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ, θυγάτηρ δευτέρου ἀνεψιοῦ.

Ἐὰν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὄφειλεν ἀναγκαιῶς νὰ φονεύσῃ κατὰ πρῶτον τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Ἡ Μαρία Φασίτ ἦτο τὸ πρῶτον ἐξαφανιστέον κώλυμα, ἡ Θηρεσία Λεκόντ τὸ δεύτερον, καὶ ἡ Μάρθα Κάμπρεμερ τὸ τρίτον.

Εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν ἤρχοντο τὰ τέκνα τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐὰν ἄρῃσε τοιαῦτα, τὰ δὲ τέκνα ταῦτα, ἐὰν ἐπέζων τῶν ἄλλων πλαγίων συγγενῶν αὐτῶν, ὄφειλον ἀναγκαιῶς νὰ κληρονομήσωσι τὸ σύνολον τῆς παρουσίας τοῦ λοχαγοῦ.

Ἦθεν ὑπῆρχον σπουδαῖαι ὑποψαίαι ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο ὁ φονεὺς τῆς Μαρίας Φασίτ.

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ κύριος Λεκόντ, σπουδαῖαι ὅμως ἐνστάσεις προσέβαλον πάραυτα τὸ ὀξυδερκὲς πνεῦμά του.

— Ναί, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ὅτι ἡ Μαρία Φασίτ ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ Ἰακώβου Ὁ-Σολιβάν. Ἐν πρώτοις, τὸ ὄνομα Φασίτ δὲν εἶνε σπάνιον εἰς Ἀγγλίαν. Ἐπειτα, τὸ καὶ κυριώτερον, ἡ γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβκλὲτ δὲν εἶχεν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν εἴκοσι δύο ἕως εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ὅτε τὴν ἐδολοφόνησαν. Ἡ Ἐλένη Ὁ-Σολιβάν ὑπανδρεύθη τῷ 1837, ἦτοι πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν. Διὰ νὰ εἶνε αὕτη ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας Φασίτ, πρέπει ἡ κόρη νὰ ἐγεννήθη μετὰ δεκαπέντε ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν συζυγίαν, καὶ καθ' ὃν καιρὸν αὕτη ἡ ἰδίᾳ θὰ ἦτο πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ Ἐλένη ἦτο ἠθοποιὸς εἰς θιάσον πλάνητα, καὶ εἶχε συζευχθῆ μετὰ πτωχοῦ τῆς ἐπαρχίας ἠθοποιοῦ. Ἡ πενία θὰ ἐγήρασεν αὐτὴν πρόωρος.

Ὁ κύριος Λεκόντ ἤρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ.

Εἶτα, ἐξακολουθῶν τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Ἐξ ἄλλου, ἡ δολοφονηθεῖσα γυνὴ εἶχε τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς καὶ τὸ ἀτακτον τοῦ βίου πλάσματος, γεννηθέντος εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου, καὶ ἀνατεθραμμένον ὑπὸ γονέων, οἵτινες παρίστανον κωμωδίας ἵνα ζήσωσι. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία θὰ ἦτο ἠθοποιός, πρὶν ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν. Αὐτὸ δ' ἐξηγεῖ, διὰ τὴν ἡδονήθη ν' ἀνεύρω οὔτε εἰς Λονδῖνον οὔτε εἰς τὰ περίχωρα κανέν Ἰχνος μιᾶς Μαρίας Φασίτ. Ἀφοῦ ἔγεινε ἠθοποιός, θὰ ἠλλαξε καὶ ὄνομα... Καί, ἐσκέπτετο θλιβερῶς ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου, ὁ Λουδοβίκος θὰ συνήνητησεν αὐτὴν ὅτε ἦτο ἀκόμη νέα, καὶ αὐτὸς ἐσπουδαζεν εἰς κανέν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κλαφάμ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔφευγε κρυφίως συγγάκις, ἵνα τρέχῃ εἰς τὰ θεάτρα τοῦ Λονδίνου. Αὐτὸ τὸ εἶχον λησμονήσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναρχίσω τὰς ἐρεῦνας μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν. Μόλις μοῦ μένουσιν τρεῖς ἐβδομαδες διὰ νὰ σώσω τὸ παιδί μου, καὶ ὁ δῆμιος δὲν περιμένει. Θὰ μοῦ τὸν ἀρπάσῃ, καθ' ὃν καιρὸν ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ τὰς ἐρεῦνας μου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅχι, ὄχι, ἐδῶ πρέπει νὰ ζητήσω καὶ ὅσῳ περισσότερον σκέπτομαι, τόσῳ περισσότερον πείθομαι, ὅτι τὸ κακούργημα διεπράχθη ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος ἔχει συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ, πρὸς ὄφελος ἐνὸς μόνου, ὅλους τοὺς ἄλλους κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν, ὁ δὲ ἐνδιαφερόμενος οὗτος ζητεῖ τώρα ν' ἀπαλλαγῇ τῆς Θηρεσίας.

Ἀφοῦ οὕτως ἀφῆσεν ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανέλαβε τὴν ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἐμπιστευθεῖσαν σημείωσιν καὶ ἀνέγνω αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, πολῦτιμον βεβαίως, καθόσον ὁ συντάξας αὐτὸ ἦτο καλῆς πίστεως, ὠριζε σφρέστατα τὴν συγγένειαν τῆς Θηρεσίας Λεκόντ καὶ τῆς Μάρθας Κάμπρεμερ, καθώριζε μάλιστα τὰ ἐνδεχόμενα δικαιώματα αὐτῶν ἐπὶ κολοσιαιαίας περιουσίας, διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐν λόγῳ ἔγγραφῳ ἀναφερόμενος δόκιμος Ὁ - Σολιβάν, ἦτο αὐτὸς ὁ Ὁ - Σολιβάν, ὁ καταστάς λοχαγὸς καὶ ἐκατομμυριούχος εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὁ κύριος Λεκὸκ ἠλπίζε νὰ ὑπερασπισθῇ βραδύτερον, καθόσον, ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ πῶς ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώτητα τοῦ υἱοῦ του, ἐπανερίσκων τὸν δολοφόνον τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Ὁ δολοφόνος αὐτός, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀποκλήρων κλάδων τῶν Ὁ - Σολιβάν, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς Ἄννας, μεγαλειτέρως ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ ἀπόγονος αὐτὸς ποῦ εἶνε; Ἴσως εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, καθόσον ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του... κάμνει ἀποπείρας κατὰ τῆς ζωῆς τῶν συγγληρονόμων του... μία τούτων, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ ἐργάτου, ἴσως κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κό-

σμου τούτου, ἡ δὲ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν θὰ τῷ διαφύγει, ἂν δὲν ἐπιτύχῃ ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ βλάψῃ. Ἄλλ' εἰς ποῖον μέρος τῆς πόλεως καὶ ὑπὸ ποῖον ὄνομα κρύπτεται οὗτος; Ἐὰν ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ, ἐψέλλισεν ὁ κύριος Λεκὸκ, στηρίζας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Λέγει ὅτι εἶνε Γάλλος, κανεὶς ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν του, τίποτε δὲ δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐγεννήθῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἀφοῦ μάλιστα ὑπῆρθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁμιλεῖ ὡς Ἀγγλος τὴν ἀγγλικὴν. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶνε ὁ υἱὸς τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐγγονῆς τῆς Ἄννης Ὁ - Σολιβάν; Ἀφοῦ ἀπηύθυνε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανέλαβε τὴν μελέτην τῆς σημείωσης, ἣν εἶχε πρὸ αὐτοῦ μετὰ τινος δ' ἐζέτασιν, ἐψέλλισεν :

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἡ Σοφία Νέσλεϋ ἐγεννήθη τῷ 1822, ὁ δὲ Τολβιάκ εἶνε σχεδὸν πενήντα χρόνων. Δὲν ἔμπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶνε υἱὸς αὐτῆς τῆς γυναικός.

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς ἀποθαρρυντικὴν ἀβεβαιότητα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

« Ὑπήκουσα οὐχὶ ἀνευ ἐκπλήξεως καὶ τινος πτοήσεως. Ἡ ἀσθενής, ὅταν ἐπλησίασα τὴν κλίνην της, μοὶ ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν καταβεβλημένη. Ἄλλ' ἐξ ὅσων ἡδυνήθη νὰ κρίνω, ἐφαίνετο κατέχουσα πλήρες τὸ λογικὸν της. Τὸ ὕψος, οἱ τρόποι καὶ ἡ φωνὴ της ἦσαν γυναικός ἀνεπτυγμένης. Ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς τῇ ἐπαρουσίασα ἑμαυτὸν ἐν βραχυλογίᾳ, τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ ἐθεώρουν ἑμαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς Ἀρχή, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινὴν πατρίδα, ἐὰν ἡδυνάμην εἰς τι νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος. Σημειωτέον ὅτι τὴν ἐκάλεσα φυσικῶς διὰ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ εἶχον ἰδεῖ ἐπὶ τῶν ἐνδύματων της. Ἀλλὰ μόλις αἱ λέξεις : « Δεσποινὶς Μερρίκ » ἐξῆλθον τοῦ στόματός μου, ἀγρία ἔκφρασις ἤστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀνέκραξεν ὀργίλῃ :

« Μὴ με ἀποκαλῆτε διὰ τοῦ εἰδεχθοῦς τούτου ὀνόματος!... Δὲν εἶνε τὸ ἰδικόν μου. Πάντες ἐνταῦθα με καταταρακνοῦσιν, ἀποκαλοῦντές με Μέρσην Μερρίκ, καὶ ὅταν ἐπὶ τούτῳ ὀργίζομαι, μοὶ ἐπιδεικνύουν τὰ ἐνδύματα, ἅτινα φορῶ. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπω, ὅτι καὶ ἂν κάμω, ἐπιμένουσι νὰ πιστεύωσιν ὅτι ταῦτα εἶνε ἰδικά μου· μὴ μιμησθε τούτους, ἐὰν θέλετε νὰ εἴμεθα φίλοι ».

Ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, τῇ ἐζήτησα συγγνώμην καὶ ἐπέτυχα νὰ τὴν κατευνάσω, καὶ χωρὶς νὰ ἔλθω ἐπὶ τοῦ ὀξέος τούτου θέματος, τὴν ἠρώτησα

τινὲς ἦσαν οἱ σκοποὶ της καὶ τὴν διεβεβαίωσα ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἐνεργείας μας καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς μέριμνάν μου.

« — Διὰ τί θέλετε νὰ μάθετε τοὺς σκοπούς μου; ἠρώτησε μετὰ δυσπιστίας ».

« Τῇ ἀπεκρίθην, ὑπομιμνήσκων αὐτῇ, ὅτι ἦμην ὁ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι συνεπῶς τὸ καθήκόν μου ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ τῇ προσέλθω ἀρωγός ».

« — Δύνασθε πράγματι νὰ μοι παρασχετε μεγίστην ἐκδούλευσιν, εἶπε ζωηρῶς, ἐὰν ἀνακαλύψητε καὶ εὔρητε τὴν Μέρσην Μερρίκ ! »

« Καὶ συγχρόνως τὸ αὐτὸ λάμπον βλέμμα της ἐξήστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ζωηρὰ δ' ἐρυθρότης διεχέετο ἐπὶ τῶν ὠχροτάτων παρειῶν της. Ἀπέσχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδηλώσω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, καὶ τὴν ἠρώτησα τίς ἦτο ἡ Μέρση Μερρίκ ».

« — Ἐν ἐλεεινὸν πλάσμα, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς πρὸς ἐμὲ ὁμολογίαν, μοὶ ἀπεκρίθη ».

Ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθει ὡς ἐξῆς :

« — Πῶς δύναμαι νὰ τὴν εὔρω; ἠρώτησα αὐτὴν ἀμέσως ».

« — Ζητήσατε, μοὶ ἀπήντησε, μίαν μελανεῖμονα γυναῖκα, φέρουσαν εἰς τὸν βραχίονα τὸν Ἐρυθροῦν Σταυρὸν τῆς Γενεύης, διότι ἦτο νοσοκόμος γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου ».

« — Τί σὰς ἔκαμιν ;

« — Ἀπώλεσα τὰ ἔγγραφα μου καὶ τὰ ἐνδύματά μου. Ἡ Μέρση Μερρίκ μοὶ τὰ ἐκλεψεν ἀμφοτέρωτα ».

« — Καὶ πῶς γνωρίζετε ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ σὰς τὰ ἐκλεψεν ;

« — Ἀλλὰ καὶ τίς ἄλλος ἡδύνατο νὰ τὰ κλέψῃ; Μὲ πιστεύετε ἢ δὲν μὲ πιστεύετε ;

« Ὁ αὐξάνων ἐρεθισμὸς της μ' ἐτρόμαξε. Τῇ ὑπεσχέθη νὰ προβῶ εἰς ἀναζητήσεις ὅπως ἀνακαλύψω τὴν Μέρσην Μερρίκ καὶ κατηνύασθη ἐπερείσθεισα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ».

« — Ἴδου τέλος πάντων εἰς καλὸς καὶ ἀξίος ἄνθρωπος, εἶπεν. Ἐπανέλθετε παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπητε ὅταν θὰ συλληφθῇ ».

« Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου συνδιάλεξις μετὰ τῆς ἐν τῷ ἐν Μαγχάιμ νοσοκομείῳ Ἀγγλίδος ἀσθενοῦς. Ἐν τούτοις ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ προβῶ καὶ εἰς τινὰς ἐρεῦνας καὶ ἀπετάθην πρὸς τὸν χειροῦργον Ἰγνάτιον Βέτζελ, ἡ διαμονὴ τοῦ ὁποῖου τότε ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἐν Μαγχάιμ φίλους του, μόνον ὅτι κρίνω ἀνωφελές νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ποσῶς δὲν ἐπίστευσα εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀπούσης ταύτης γυναικός, ἣν ἡ ἀσθενής εἶχε χαρακτηρίσει ὡς νοσοκόμον. Τῷ ἔγραψα, ἡ δ' ἀπάντησίν του μοὶ ἦλθε ταχέως. Μοὶ διηγείτο οὗτος ἐγγράφως, ὅτι μετὰ τὴν νυκτερινὴν ἔφοδον ἧτις εἶχε καταστήσει τοὺς Πρώσους κυρίους τῶν θέσεων, ἄς κατεῖχον οἱ Γάλλοι, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου κατεχομένην τέως καλύβην, ἐνθα εὔρεν ἐγκαταλειμμένους Γάλλους τινὰς τραυ-